

Suzanne Pasmans

Alleen drie uur college immunologie was er nodig

Suzanne Pasmans

Huidige functie

Hoogleraar kinderdermatologie,
Erasmus MC

Promotiejaar

1995

Titel proefschrift

IgE-dependent histamine-releasing activity in atopy

Promotores

Prof.dr. R.C. Aalberse

Prof.dr. H.M. Jansen

Co-promotor

Dr. E.F. Knol

Bij Sanquin worden jaarlijks vele promoties afgerond. Waar zijn die onderzoekers terecht gekomen? In deze rubriek laten wij steeds één van onze oud-promovendi aan het woord.

Suzanne Pasmans (Heerlen, 1963) studeerde geneeskunde in Leiden en haalde in 1990 *cum laude* haar artsexamen. Tijdens haar studie raakte zij geïnteresseerd in immunologie.

“Drie uur college immunologie van professor Van Es was alles wat er nodig was om te weten wat ik wilde gaan doen. Ik heb een wetenschappelijk stage gedaan bij Moh Daha, op zijn advies ben ik ook bij de afdeling Ophthalmologie van het Interuniversitair Oogheelkundig Instituut terecht gekomen. Na mijn artsexamen heb ik gereageerd op een promotieplek bij het CLB; het bleek dat zij mij niet op die bepaalde plek wilden hebben, maar wel op een ander promotieproject, bij Rob Aalberse. Tegelijkertijd had ik ook iets lopen bij de VU. Een moeilijke keus. Eigenlijk op – alweer – advies van Moh (‘avontuur boven zekerheid’) heb ik toch voor het CLB gekozen. Ik heb daar geen seconde spijt van gehad.

Ik heb op het lab bij Rob gewerkt met de zeer kundige Marja Aalbers, maar ook op de afdeling van Dirk Roos met Edward Knol als mede-begeleider: basofielen zuiveren en daaraan IgE van patiënten laten binden. Het feit dat je makkelijk bij een ander lab binnen kon lopen en van andermans expertise gebruik kon maken, maakte van het CLB een warme en toonaangevende wetenschappelijke omgeving. Op mijn eerste internationale congres in de VS viel het op dat – hoe gewoon de afdelingshoofden zich in het CLB ook gedroegen – zij internationaal zeer hoog in aanzien stonden”

Wat heeft Sanquin betekend voor uw carrière?

“Veel. Het geheim: ‘je bent wie je bent door wat je te geven hebt’. Dat is het cultuurgedoe en de aard van de wetenschap binnen het CLB. Ik heb er leren discussiëren; niet om je gelijk te krijgen, maar om gedachten uit te wisselen – te stoeien met de materie – en zo tot nieuwe gedachten te komen en je eigen onderzoek en de wetenschap vooruit te helpen. Het is een manier van omgaan met elkaar die ik ook in mijn huidige team heb geïntroduceerd. Deze manier van discussiëren

is ook heel belangrijk in de omgang met patiënten. Als arts kun je heel veel leren van patiënten, ook van zieke kinderen; zo kun je samen over antwoorden op vragen van deze kinderen nadenken en tot een andere behandeling komen.”

Hoe is uw loopbaan na Sanquin verlopen?

“Ik had een subsidieaanvraag toegekend gekregen om een cellijn te kunnen maken, maar ik moest nog promoveren. Ik heb een aantal maanden op Instituut Curie in Parijs gewerkt en in die tijd ook mijn proefschrift afgeschreven. De nacht voor ik naar Parijs vertrok heb ik samen met Marja Aalbers nog het laatste experiment gedaan. Na mijn promotie ben ik in opleiding gegaan tot dermatoloog bij het Academisch Ziekenhuis in Utrecht. Dit kwam voor mij het dichtst bij iets als klinische immunologie, want dat bestond toen nog niet als opleiding. Na de opleiding tot dermatoloog ben ik verder gegaan in allergologie voor volwassenen en kinderen. In 2013 ben ik bijzonder hoogleraar kinderdermatologie geworden bij het Erasmus MC.”

Wat doet u nu?

“Ik doe nu het hele scala aan activiteiten: patiëntenzorg, onderzoek, onderwijs en management. Je kunt dit ook niet los van elkaar zien. Ik ben altijd onderzoek blijven doen, ook nu nog. De brug tussen kliniek en onderzoek is essentieel voor de ontwikkeling van de medische wetenschap, maar je kunt daarbij niet zonder kennis, logistiek en een goede organisatie.”

Heeft u in uw werk nog te maken met Sanquin?

Bij kinderen met huidafwijkingen gaan steeds vaker biologicals gegeven worden. Op dit moment hebben we wel met Sanquin Diagnostiek te maken voor spiegelbepalingen bij volwassenen met huidafwijkingen. Intraveneus immunoglobuline (IvIG) lijkt bij een aantal aandoeningen te werken. Zo krijgen wij in Rotterdam alle patiënten met het syndroom van Netherton (een erfelijke aandoening van huid en haar, red) te zien, kinderen zowel als volwassenen, waar IvIG soms voor wordt voorgeschreven.”

Broedplaats